

Goscinny Sempé

Malý Mikuláš a prekvapenia

Malý Mikuláš a prekvapenia

Malý Mikuláš a prekvapenia

Pôvodný názov: Les surprises du Petit Nicolas

© 2014 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie: 1964

Preklad © Beata Panáková 2023

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2024

ISBN 978-80-556-6246-6

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Malý Mikuláš a prekvapenia

slovar

Mikuláš

Je super!

Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz

Najlepší žiak z triedy.
Učiteľkin miláčik,
my ho neznášame.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael

Má písťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Mária-Hedviga
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama

Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje
na všetkom, čo poviem.

Učiteľka

Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Bujón

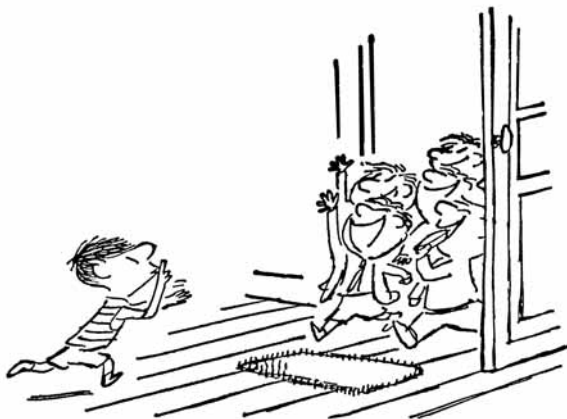
To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

Obsah

Čokoládová a jahodová.....	9
Grapefruit	17
Išli sme do reštaurácie	25
Prekvapenie!	31
Zoologická záhrada	37
Eso	47
Dobrý vtip	57
Ocko akosi priberá	65
Ako dospelý.....	73
Čím budeme	81
Pravý malý muž.....	89
Zub.....	97
Samé somariny!.....	105
Švagrovia	111
Škaredé slová.....	119
Blížia sa Vianoce.....	127
Biografia a Bibliografia	142

Čokoládová a jahodová

„**M**ama, môžem dnes poobede pozvať domov spolužiakov, aby sme sa pohrali?“ opýtal som sa.

„Nie,“ zamietla to mama. „Keď boli tvoji kamaráti u nás naposledy, museli sme dať zaskliť okno v obývačke a tvoju izbu bolo treba nanovo vymalovať.“

To je fakt mrzuté. No ale fakt, vážne. Keď sa k nám kamoši prídu hrať, je to fantastická zábava, lenže ja ich k nám nesmiem pozvať. Vždy je to to isté, vždy, keď sa chcem trochu zabaviť, zakážu mi to.

Urazene som pohrozil:

„Keď si nemôžem pozvať kamošov, tak prestanem dýchať.“

Túto vyhrážku používam v prípadoch, keď niečo veľmi chcem, v poslednom čase však zaberá oveľa menej, ako keď som bol malý.

Ešte k tomu prišiel ocko.

„Mikuláš, čo je to za cirkus?“

Znova som začal dýchať a oznámil som mu, že keď mi nedovolia, aby som si pozval kamarátov, odídem z domu a bude im ešte za mnou ľúto.

„Tak teda dobre,“ ustúpil ocko. „Môžeš si pozvať kamarátov, ale upozorňujem ťa, že keď u nás niečo pokazia alebo rozbijú, tak si to zlizneš. No keď všetko dobre dopadne, vezmem ťa na zmrzlinu. Dobré?“

„Čokoládovú a jahodovú?“ opýtal som sa.

„Áno,“ odvetil ocko.

„Výborne!“ zaradoval som sa.

Mama nebola nadšená, ale ocko jej povedal, že som už veľký chlapec a viem, čo je zodpovednosť. Mama prikývla, že teda dobre, len nech nezabúda, že ona ho dopredu upozorňovala. Dal som ockovi aj mame pusy, lebo sú fantastickí.

Prišli k nám všetci kamoši. Oni pozvanie prijímú vždy, okrem prípadov, keď im to ich ockovia alebo mamy zakážu, ale to sa

nestáva až tak často, lebo ockovia a mamy sú radi, keď ich deti niekam pozvú. Prišiel k nám Aurel, Rafael, Hugo, Anián, Cyprián, Lotar a Izidor, všetci moji kamaráti z triedy. Bude zábava!

„Budeme sa hrať v záhrade,“ navrhol som. „Musíme zostať vonku, lebo vnútri by ste mohli niečo rozbiť.“ Vysvetlil som kamošom, ako je to s čokoládovou a jahodovou zmrzlinou.

„Dobre,“ povedal Anián. „V záhrade máte strom, zahráme sa na schovávačku.“

„To nie,“ zavrtel som hlavou. „Strom rastie na trávniku a ocko by sa hneval, keby sme behali po tráve. Musíme sa hrať len na chodníčkoch.“

„Veď je tu len jeden chodník,“ podotkol Rafael, „a je dosť úzky. Ako sa dá hrať na takom chodníku?“

„S loptou, keď sa potisneme,“ povedal Cyprián.

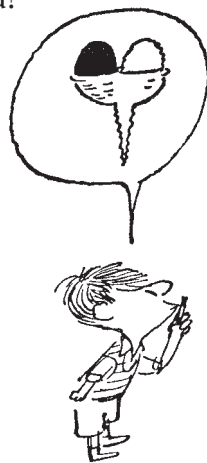
„To nie,“ ozval som sa. „To poznám, budeme sa hrať s loptou, rozbláznime sa – a bum! rozbijeme okno. Ja si nakoniec zliznem trest, a nie čokoládovú a jahodovú zmrzlinu!“

Nikto nevedel, čo by sme tak mohli robiť.

„Čo keby sme sa zahráli na vlak? Zoradíme sa jeden za druhým, prvý bude rušeň a ostatní budú vagóny, túúú!“ napadlo mi.

„A ako sa budeme otáčať?“ opýtal sa Izidor. „Chodník je príliš úzky.“

„Nebudeme sa otáčať,“ vysvetľoval som. „Keď prídeme na koniec chodníka, stane sa rušňom ten, čo išiel posledný, a vrátíme sa opačným smerom.“

Videl som, že kamošov tá hra nejako zvlášť nenadchla, ale sú predsa u mňa, a keď sa im nepáči, nech si idú domov, no fakt, vážne! Ja som bol rušeň a vzal som to popri dome kvôli kvetinovým záhonom, ktoré sme nesmeli pošliapať.

Šinuli sme sa a fučali „ššššššš“, ale po troch cestách to kamošov prestalo baviť. Treba uznať, že právom, nebola to ktovieaká zábava. Keď je človek rušňom, tak to ešte ujde, ale pre vagóny je to dosť veľká nuda.

„Čo keby sme sa zahráli na guľky?“ navrhol Hugo. „Guľôčkami nemôžeme nič rozbiť.“

To bol fakt dobrý nápad. Hneď sme sa začali hrať, veď všetci sme mali vo vreckách guľôčky. Aurelove boli mazľavé, lebo ich mal pri maslovom chlebe. Pekne sme sa hrali, len raz som sa skoro pobil s Aniánom, ktorý si sadol na trávnik. Kamoši však začali naliehať, že chcú ísť dnu.

„Nie! Hráme sa v záhrade.“ Rázne som to zatrhol.

„Nám sa už nechce hrať v záhrade,“ povedal Cyprián. „Chceme ísť do domu!“

„Načo?“ odsekol som. „Zostaneme tu!“

Nato mama otvorila dvere a zavolala:

„Čo ste sa zbláznili, deti? Motať sa vonku v tomto lejaku? Rýchlo poďte dnu!“

Vbehli sme do domu a mama povedala:

„Mikuláš, choď s kamarátmi do detskej izby a pamätaj, čo ti vpravil ocko!“

Išli sme teda do mojej izby.

„A teraz sa ako budeme hrať?“ opýtal sa Lotar.

„Mám knihy, budeme si čítať,“ povedal som.

„Čo ti šibe?!“ zajačal Anián.

„Nešibe. Keď sa budeme hrať inak, určite prídem o čokoládovú a jahodovú zmrzlinu.“

„Začínaš byť otravný s tou svojou čokoládovou a jahodovou zmrzlinou!“ zvrískol Hugo.

„Moment,“ ozval sa Aurel a zahryzol do maslového chleba, no najprv z neho obral prilepené guľôčky. „Moment! Čokoládová a jahodová zmrzlina, to je vážna vec. Mikuláš má pravdu, že si dáva pozor.“

„A ty by si si nemohol dať pozor?!“ zaziapal som naňho. „Práve si natrúsil na koberec! Mama sa bude hnevať!“

„To je teda sila!“ naštvál sa Aurel. „Len čo dojem chlieb, strelím ti facku!“

„Áno!“ pridal sa Hugo.

„Čo sa do toho pletieš?“ oboril som sa aj naňho.

„Áno,“ zdupľoval Anián a už som videl, ako sa to skončí: začneme sa fackovať, Aurelovi spadne chlieb maslovou stranou na koberec a potom niekto niečo šmarí a rozbije okno, alebo urobí flak na stene, vbehne sem mama a ja budem mať po čokoládovej a jahodovej zmrzline.

„Majte rozum, chalani,“ zatiahol som. „Keď nič nevyvediete, sľubujem, že zakaždým, keď budem mať peniaze a cestou zo školy si kúpim čokoládu, rozdelím sa s vami.“

Sú to naozaj skvelí kamoši, takže súhlasili. Sadli sme si na zem a prezerali sme si obrázkové knižky, keď vtom Cyprián zakričal:

„Hurá! Už neprší! Môžeme ísť!“

Všetci hneď vyskočili a pokrikovali:

„Ahoj, Mikuláš!“

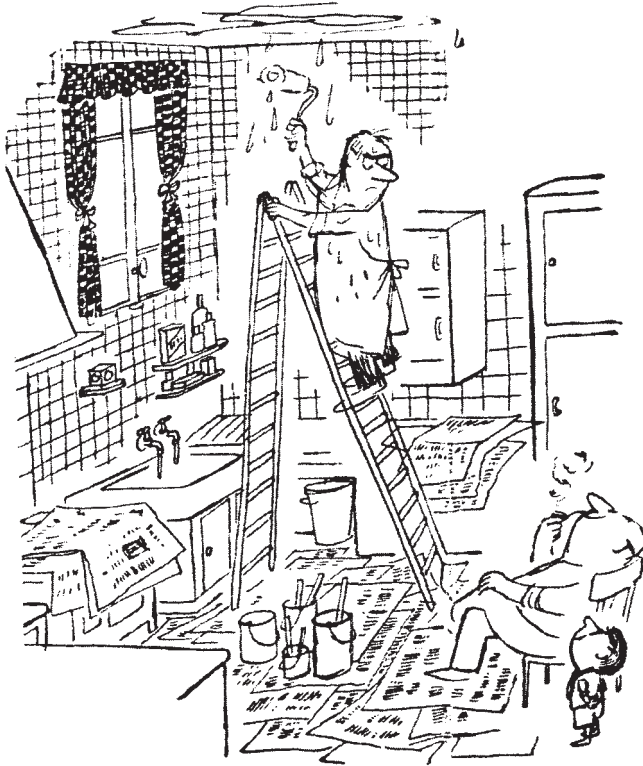
Odprevadil som ich až k dverám, pritom som dával pozor, aby cez záhradu išli pekne po chodníčku. Všetko dobre dopadlo, kamoši nič nepošliapali, bol som spokojný.

Natešene som sa rozbehol do kuchyne, aby som mame oznámil, že kamoši už odišli. V tom zhone som zabudol vytvoriť vchodové dvere. V kuchyni bolo otvorené okno, vznikol tam prievan, okno sa zapleslo – a buch!

Sklo na kuchynskom okne sa rozbilo.

Grapefruit

„Nezabudni, drahý, slúbil si, že dnes vymaľuješ kuchyňu,“ povedala mama ockovi.

„Výborne!“ zvolal som. „Budem pomáhať!“

Ocko nevyzeral veľmi nadšene. Pozrel na mamu, pozrel na mňa a povedal:

„Práve som si vravel, že poobede vezmem Mikuláša do kina, dávajú kovbojku a nejaké kreslené filmy.“

Ja na to, že radšej by som maľoval kuchyňu. Mama mi dala pusu a vyhlásila, že som jej drahý zlatúšik. Aj ocko bol mnou nadšený.

„Bravo! To si zapamätám, Mikuláš,“ povedal a vybral sa do pivnice po farbu, štetce a valček. Všetko priniesol do kuchyne, kde sme s mamou naňho čakali.

„Teraz som si uvedomil,“ povedal ocko, „že nemáme rebrík. Je to mrzuté. Cez týždeň musím nejaký rebrík kúpiť a budúcu nedeľu môžeme našu slávnú kuchyňu vymaľovať.“

„Ale nie,“ ozval som sa, „pôjdem požičať rebrík od pána Bledura.“

Mama mi znova dala pusu a ocko začal otvárať plechovky s farbou, niečo pritom hovoril, no nerozumel som čo, lebo si hundral popod nos. Pán Bledur je náš sused, je veľmi milý, rád ocka podpichuje, zo žartu sa naťahujú, až sa niekedy zdá, že sa na seba hnevajú. Raz sa napríklad spolu nerozprávali celú zimu.

Zazvonil som u pána Bledura a on otvoril.

„Ale to je Mikuláš!“ zvolal. „Čo ťa sem priviedlo, človeče?“

„Prišiel som si od vás požičať rebrík pre ocka,“ odpovedal som.

„Povedz otcovi,“ odsekol pán Bledur, „že keď potrebuje rebrík, nech si ho kúpi.“

Vysvetlil som pánu Bledurovi, že presne to chcel ocko urobiť, ale mama trvá na tom, že kuchyňa musí byť vymaľovaná ešte dnes.

Nato sa pán Bledur zasmial a povedal:

„Si dobrý chlapec, Mikuláš. Choď povedať ockovi, že rebrík mu hneď prinesiem.“

Pán Bledur je bezvadný!

Keď som ockovi povedal, že pán Bledur príde s rebríkom, zahľadel sa na mňa čudným meravým pohľadom, potom začal miešať farbu v plechovkách tak rýchlo, až si zafíkal nohavice, ale to nič, sú to len staré deravé menčestráky.

„Veru, veru!“ smial sa pán Bledur, keď prišiel s rebríkom. „Takto môžeš už dnes urobiť prácu, ktorú by si musel odložiť na neskôr, nebuť mňa!“

„Nič iné som od teba nečakal, Bledur,“ zahundral ocko.

Strašne som chcel vyliezť na rebrík, spýtal som sa ocka, či mu môžem pomáhať. Ocko ma zastavil, aby som vraj pekne čakal, neskôr sa uvidí, a začal liezť na rebrík sám.

Keď bol celkom hore, otočil sa a fľochol na pána Bledura, ktorý sa usadil na taburetku.

„Ďakujem a dovidenia, Bledur,“ povedal mu.

„Niet za čo a zostávam,“ škeril sa pán Bledur. „Poobdivujem svoj rebrík, ešte nikdy nevyzeral tak komicky ako dnes.“

Nechápal som, čo mu je na rebríku smiešne.

Ocko začal valčekom prechádzať po strope, farba mu pri tom kvapkala na tvár. Pán Bledur sa vynikajúco

